

→ obowiązkowy

прுகметник | obowiązkowy – Singular, Nominative

обов'язковий

1. Udział w szkoleniu jest obowiązkowy. 2. Piotr jest obowiązkowy,
nigdy nie zapomina o swoich zadaniach.

	I.poj.	I.mn.
Nominative	obowiązkowy	obowiązkowi/obowiązkowe
Genitive	obowiązkowego	obowiązkowych
Dative	obowiązkowemu	obowiązkowym
Accusative	obowiązkowego/obowiązkowy	obowiązkowych/obowiązkowe
Instrumental	obowiązkowym	obowiązkowymi
Locative	obowiązkowym	obowiązkowych
Vocative	obowiązkowy	obowiązkowi/obowiązkowe

	I.poj.	I.mn.
Nominative	obowiązkowa	obowiązkowe
Genitive	obowiązkowej	obowiązkowych
Dative	obowiązkowej	obowiązkowym
Accusative	obowiązkową	obowiązkowe
Instrumental	obowiązkową	obowiązkowymi
Locative	obowiązkowej	obowiązkowych
Vocative	obowiązkowa	obowiązkowe

	I.poj.	I.mn.
Nominative	obowiązkowe	obowiązkowe
Genitive	obowiązkowego	obowiązkowych
Dative	obowiązkowemu	obowiązkowym
Accusative	obowiązkowe	obowiązkowe
Instrumental	obowiązkowym	obowiązkowymi
Locative	obowiązkowym	obowiązkowych
Vocative	obowiązkowe	obowiązkowe